

## Njegu individualnost... ili 10 pravila kako biti netko drugi

*Jedan od najvećih bestselera u Hrvatskoj prošle je godine bila ona plitka i dozlaboga glupa, prazna i besmislena knjiga "Kako biti Parižanka u svakoj prilici?". Znao što ću vam reći - zaboli me jedna stvar kako biti Parižanka u svakoj prilici. Zašto bih bila Parižanka, kad nisam. Kad sam Zagrepčanka, s poviješću svoje obitelji, svojim stilom, svojim obrazovanjem... Ne želim biti Caroline de Maigret jer nisam fuckin' Caroline de Maigret, već Zora Bjelousov. Ne želim njene šiške, mršave noge i dosadan minimalistički aseksualni stil*

Jupiii, ljeto je gotovo. Više po Instagramu nećemo gledati vesele cure u bikinijima (preplanule, s plavim ombre pramenovima), kako jašu gumene luftiće u obliku jednoroga, labudova i plamenaca. Ali jao i pomagaj - stiže jesen. Nose se uske crvene kondom čizme s "puknutom" potpeticom... Imaju ih sve trendseterice, ima ih moja frendica, moram ih imati i JA. Klonovi nas napadaju sa svih strana, dok se kunemo u individualnost, feminizam, osnaživanje žena, ljepotu različitosti... "Gdje kupiti hit crvene čizme sezone?!" - vrište naslovi s modnih i lifestyle portala...

Mnogi zaboravljaju BITI - biti svoji, ono što doista jesu - i počinje im biti važno jedino IMATI - ono što imaju drugi - a sve kako bi bili dio nekakve "cool ekipe" (iako ne znam koja je to točno ekipa i zašto je cool)... To počinje sve ranije i ranije - kad vam osnovnoškolac dođe doma i izjavi onu legendarnu - "mama, ja bih iPhone sedmicu". Nadam se da ste od onih mama koje će mu to izbiti iz glave, a ne od onih mama u crvenim trendi kondom čizmama koje se nose ove sezone, koja će ga pomaziti po glavici i reći - "naravno, zlato".

Već dugo nisam bila ovako umorna od prozirnih klišeja koji vrište iz medija, s društvenih mreža, kolega iz moje profesije... Stalno se naglašava kako je važno "biti svoja" - na različitim biznis konferencijama koje sam nekoć ambiciozno pohodila, preko kolumni i knjiga važnih svjetskih autorica, do reklama "društveno odgovornih i svjesnih" brendova, svima su puna usta - jedinstvenosti, individualnosti, snage osobnosti, pretvaranja vlastitih nedostataka u prednosti... Žestoko se po Facebooku dijele video materijali koji veličaju individualnost i posebnost - svako malo naletim na motivacijske govore glumica poput Helen Mirren ili Meryl Streep, pjevačica poput Pink, Lady Gage ili Annie Lennox. I doista, odlični su ti govori. Jesu motivirajući. Jesu snažni.

Izgovaraju ih doista žene koje su u plastičnom ulickanom svijetu showbiznisa, uspjele sačuvati sebe i svoju specifičnu osobnost. No čini se da se sve te poruke razbijaju poput stakla o mramorni pod i ne dopiru nikamo jer sve što oko sebe vidim – posebno kod cura mlađe generacije (sori cure) – jest težnja da budu netko drugi – nalik na ovu ili onu trendsetericu, bogatašicu, influencericu...

Jedan od najvećih bestselera u Hrvatskoj prošle je godine bila ona plitka i dozlaboga glupa, prazna i besmislena knjiga "Kako biti Parižanka u svakoj prilici?". Znae što ću vam reći – zaboli me jedna stvar kako biti Parižanka u svakoj prilici. Zašto bih bila Parižanka, kad nisam. Kad sam Zagrepčanka, s poviješću svoje obitelji, svojim stilom, svojim obrazovanjem... Istina volim Pariz, njegov duh i šarm, volim svoje prijateljice Francuskinje, volim francusku modu, no to ne znači da mi treba nekakav idiotski vodič kako da se ponašam ili izgledam kao Caroline de Maigret jer nisam fuckin' Caroline de Maigret, već Zora Bjelousov. Ne želim njene šiške, mršave noge i dosadan minimalistički aseksualni stil. To njoj sve izvrsno stoji i ona izgleda odlično baš takva kakva je, ali meni stvarno ne treba cijela knjiga/vodič kako biti netko drugi. Treba li vama?

Ne zanima me kako "ukrasti stil" Alexe Chung, ne zanima me kako biti "chic s lakoćom" Olivije Palermo, niti kako imati sobu uređenu u hygge stilu. Jer nisam niti Alexa Chung, niti Olivia Palermo, niti mi treba hygge soba – ne živim u hladnoj Danskoj, već u prekrasnoj Hrvatskoj, koja ima svoj vlastiti čarobni mediteranski duh i nema potrebe da kopira vjetrove Kopenhagena, manjak sunca i sve nijanse sive.

Ne razumijem tu potrebu da se povodimo za drugima, da se u jednom trenutku toliko izgubimo u nekakvim suludim svjetskim trendovima (ne govorim samo o modi i ljepoti, govorim o mnogim sferama života), da zaboravimo na ono najvažnije – tko smo i što smo zapravo. S obzirom na prirodu svoga posla, moram pratiti ono što se događa na društvenim mrežama, u svijetu mode, ljepote, slavni osoba, svjetski poznatih blogerica i influencerica. Ono što vidim je grčevita težnja mladih žena da žive život koji uopće nije njihov, samo kako bi bile nalik bogatim ženama sa stilom, koje su im uzor. Nemaju te poznate influencerice s Instagrama neke osobite talente vrijedne divljenja – naprosto imaju para pa se dobro obuku, putuju i slikaju po svijetu. I onda mediji objave temu "Ukradi stil Chiare Ferragni". Zašto bi bilo tko želio biti netko drugi, nije mi jasno. Jasno mi je da postoje žene kojima se divimo, koje su inspiracija i motivacija. Žene čiji nas talenti ili poslovno umijeće zadivljuju pa želimo učiti na njihovom primjeru. No, nije mi jasno da u posljednje vrijeme cijela jedna vojska mladih djevojaka slijepo prati, obožava i doslovno kopira osobe koje apsolutno ništa nisu učinile za boljitak ovog svijeta.

Ja sam jedna od onih, vjerojatno vrlo rijetkih urednica ovakvog tipa medija, koja se svakodnevno pita "Zašto nevažne ljude činimo poznatima?". Sintagma "Stop Making

"Stupid People Famous" postala je jedno od mojih najvažnijih načela i zbog toga pokušavam sav svoj rad na portalu usmjeriti tako da ne pružamo medijski prostor - nevažnim, netaleantiranim, dokonim posvudušama.